

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 587/2020

08.07.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Тијане Костић Јовић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.200/19 од 07.11.2019. године и Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.6/20 од 11.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Тијане Костић Јовић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.200/19 од 07.11.2019. године и Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.6/20 од 11.02.2020. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.200/19 од 07.11.2019. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца и истовремено одређено да се иста неће извршити ако окривљени за време од 2 (две) године рачунајући од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 23.000,00 динара и на име паушала износ од 2.000,00 динара, а све у року од 15 дана рачунајући од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећено Привредно друштво за дистрибуцију електричне енергије „Југоисток“ ДОО Ниш Огранак Врање је ради остваривања имовинскоправног захтева упућено на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.6/20 од 11.02.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Тијане Костић Јовић и потврђена је пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.200/19 од 07.11.2019. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Тијана Костић Јовић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), 7) и 9) и члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да сагласно члану 492. став 1. тачка 2) ЗКП преиначи пресуде Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.200/19 од 07.11.2019. године и Вишег суда у Врању ЗКж1.бр.6/20 од 11.02.2020. године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ и одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава или да укине наведене пресуде и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу захтев одбачен, јер нема прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да суд погрешно сматра да у конкретном случају рокови застарелости кривичног гоњења почињу да теку од последње предузете радње, те да је по ставу браниоца у моменту доношења првостепене пресуде дана 07.11.2019. године у односу на радње окривљеног предузете у периоду од 18.10.2013. године до 07.11.2013. године сходно одредби члана 103. тачка б) КЗ наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, док је у моменту доношења другостепене пресуде дана 11.02.2020. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења и у односу на радње окривљеног предузете у периоду до 11.02.2014. године.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, на исту битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног АА, адвокат Тијана Костић Јовић је указивала у жалби изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Бујановцу ЗК.бр.200/19 од 07.11.2019. године, а које жалбене наводе је Виши суд у Врању као другостепени оценио неоснованим и о томе на страни 2 другостепене пресуде ЗКж1.бр.6/20 од 11.02.2020. године изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, истицањем да је суд пресудом прекорачио оптужбу, јер је у побијаној правноснажној пресуди изменио чињенични

опис кривичног дела из оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Врању КТ.бр.1868/14 од 25.01.2017. године који је прецизиран на записнику о главном претресу од 15.05.2018. године и то на тај начин, што је противно одредби члана 420. ЗКП, у изреци правоснажне пресуде смањено вредност одузете туђе покретне ствари, а која вредност није смањена у оптужном предлогу јавног тужиоца ни након обављеног економско-финансијског вештачења.

Жалбом браниоца окривљеног указивано је и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, па када се има у виду да је Виши суд у Врању као другостепени о томе изнео аргументоване разлоге на странама 2 и 3 другостепене пресуде ЗКж1.бр.6/20 од 11.02.2020. године, којом је одбио као неосновану жалбу браниоца окривљеног, а које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, то на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да је суд погрешно правно квалификовао радње окривљеног као кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ, обзиром да би се у конкретном случају могло радити једино о кривичном делу послуга. Овај свој став бранилац образлаже тако што истиче да се окривљени није самовласно прикључио на електродистрибутивну мрежу, већ је оштећени знао да окривљени у наведеном периоду користи његову покретну ствар - електричну енергију преко електричног бројила и то му је дозволио, обзиром да приликом вршења контроле дана 18.10.2013. године није окривљеног искључио са дистрибутивне мреже, чиме му је прећутно дао одобрење да и даље користи електричну енергију.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани из разлога јер из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правоснажне пресуде и то да је окривљени АА са умишљајем и у стању урачунљивости, одузео туђе покретне ствари у намери да њиховим присвајањем себи прибави противправну имовинску корист, на тај начин што је своју кућу без одобрења оштећеног предузећа прикључио на електродистрибутивну мрежу преко бројила које је нерегистровано и непријављено у систему оштећеног предузећа, користећи на тај начин електричну енергију у вредности од 130.024,56 динара, при чему је био свестан забрањености свога дела и желео је његово извршење, а у време и на месту ближе описаном у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ за које је окривљени оптужен и правоснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП оцењени као неосновани. Иначе, ови наводи браниоца окривљеног су, по налажењу Врховног касационог суда, на штету окривљеног, јер је кривично дело послуга из члана 365. КЗ, с обзиром на висину запрећене казне затвора од 6 месеци до 5 година, теже кривично дело од кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ за које је окривљени правоснажно оглашен кривим, а за које кривично дело је запрећена новчана казна или казна затвора до 3 године.

Наводима у образложењу захтева којима се указује да вештак Живота Марковић приликом давања свог налаза и мишљења није требало да на овај случај примени Уредбу о условима испоруке електричне енергије („Службени гласник РС“, број

107/2005 од 02.12.2005. године) која је ступила на снагу дана 01.01.2006. године, већ претходно важећу Уредбу и да је због тога његов налаз погрешан и у противречности сам са собом, бранилац окривљеног, по налажењу овога суда, у суштини оспорава налаз и мишљење вештака Животе Марковића од 01.03.2018. године и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, полемишући при томе са оценом доказа датом од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним пресудама, а што није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, па Врховни касациони суд ове наводе захтева није ни разматрао.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен, јер нема прописан садржај.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, цитирајући законски текст исте, а због које повреде закона је подношење захтева дозвољено окривљеном.

Међутим, како бранилац окривљеног даље у образложењу захтева уопште не образлаже у чему се конкретно састоји битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, с обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) и члана 439. тачка 2) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Тијане Костић Јовић, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП.

Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић